

[Industriministeren]

fælles retsgrundlag inden for EF kan styrke samarbejdet på tværs af landegrænserne.

En europæisk økonomisk firmagrube er en sammenslutning af mindst to retlige enheder eller personer, der har hovedaktivitet i mindst to forskellige medlemsstater.

I en vis udstrækning svarer europæiske økonomiske firmagrupper til den her i landet velkendte virksomhedsform interessentskab. Firmagrupper adskiller sig fra interessentskaber ved, at der ved forordningen er skabt et fælles retsgrundlag, der muliggør samarbejde på tværs af landegrænserne. I forordningen er opregnet en række krav af etablerings-, registrerings- og opløsningsmæssig karakter, som kendes fra selskabslovgivningen. Disse krav stilles for at sikre offentlighed om firmagrupper af hensyn til firmagrupperens samarbejdspartnere – det være sig forretningsforbindelser som myndigheder.

Forordningen tillægger i vid udstrækning firmagrupperens medlemmer handlefrihed til at tilrettelægge såvel kontraktlige forbindelser som gruppens interne organisation. Som følge heraf og ud fra ønsket om en begrænset og enkel administration foreslås det at lade den nødvendige regulering af disse firmagrupper blive så enkel og lidt indgribende som muligt.

Da mange af de krav, som regulerer en europæisk økonomisk firmagrube, er sammenfaldende med de regler, der gælder for selskaber, har jeg fundet det mest rationelt at lade udformningen af de nationale regler for disse firmagrupper ske i lyset af de allerede gældende regler for selskaber.

Forordningen er umiddelbart gældende i EF-medlemsstaterne, men på visse områder er det pålagt medlemsstaterne at fastsætte nærmere regler for gennemførelse af forordningen.

På denne baggrund foreslås en bemyndigelseslov, hvorefter det overlades til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen at fastsætte de nærmere regler til gennemførelse af denne forordning og eventuelle efterfølgende forordninger, der måtte supplere eller ændre den oprindelige forordning.

På enkelte områder er det overladt medlemsstaterne at fastsætte særlige nationale regler. Jeg har fundet, at de mest betydningsfulde af disse bør fremgå af loven, mens fastsættelse af særregler af mere teknisk karakter mest hensigtsmæssigt vil kunne ske ved bekendtgørelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale dette til Folketingets velvillige behandling.

Industriministeren (Henning Dyremose, fg.):

Herved har jeg den ære for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af søloven. (Arrest i skib).

(Lovforslag nr. L 138).

Lovforslaget er udarbejdet i samarbejde med det danske sølovsudvalg. Da de øvrige nordiske lande er i færd med at gennemføre en tilsvarende lovgivning, er der i forbindelse med det nordiske samarbejde på sølovsområdet opnået enighed om de grundlæggende principper.

Lovforslaget tilsigter at gøre det muligt for Danmark at tiltræde den i Bruxelles den 10. maj 1952 vedtagne konvention om arrest i søgæende skibe.

Baggrunden herfor er, at EF's domskonvention af 1968, som Danmark har tiltrådt, indebærer, at reglerne om godsværnet ikke længere kan anvendes ved retsforfølgning i forbindelse med arrest i skib i sager, der er omfattet af denne konvention. Domskonventionen ville således alvorligt begrænse mulighederne for at opnå jurisdiktion i søretssager, hvor sagen ofte er baseret på godsværnet. I domskonventionens artikel 57 bestemmes det dog, at konventionen ikke berører eksisterende eller fremtidige konventioner, der på særlige områder fastsætter regler for domstolens jurisdiktionskompetence samt for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser.

Med nærværende lovforslag, der skaber grundlaget for dansk tiltrædelse af arrestkonventionen, bevares dansk værneting ved retsforfølgning i forbindelse med arrest i skib i sager, der er omfattet af domskonventionen.

Der har ikke hidtil været regler i søloven om arrest i skib, idet de almindelige regler om arrest i retsplejeloven har fundet anvendelse. Danmarks tiltrædelse af arrestkonventionen vil imidlertid forudsætte særlige lovbestemmelser om arrest i skib, som det da vil være naturligt at have i søloven.

Ved arrest i lovforslagets forstand forstås tilbageholdelse af et skib efter retslig beslutning til sikring af et søretskrav. Med hensyn til en arrest uden forbud mod skibets afsejling gælder retsplejelovens almindelige regler om arrest.